Aardige, lugtige en klugtige vaakverdryver

bron
Aardige, lugtige en klugtige vaakverdryver. Z.n., z.p. z.j. [1736]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_aar009aard01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

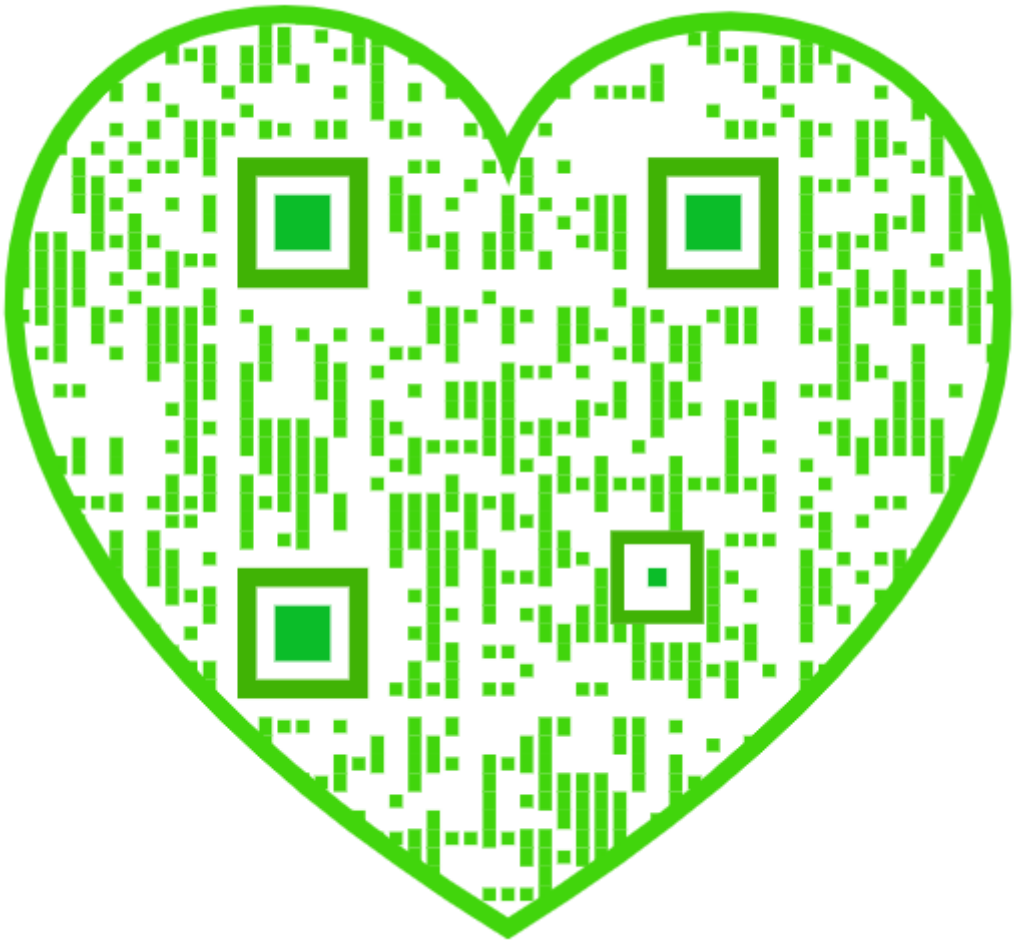

De nieuwe *Vaakverdryver.*

Een ryk Koopman.

*B*Oude, op zijn eyge kosten, eenige woningen, die met de naam van Weduwen-hof wierden gedoopt; des hy, aan een ander, die dit gebouw beschoude, vraagde: wat hem van 't werk dogt? Heer zegt de geslepe gast, het gevaarte is veel te kleyn, om al de Weduwen daar in te huysvesten, die door uw woekeren verarmt zijn.

Een Bankkerottier, zogt te Vianen zijn tijt te verdrijven, in het doorneuselen van een boek, genaamt: de *Patientia.* Een ander, dit ziende, zey: den inhout van dit boek zou een regte Zieke-troost voor uw vertrouwelingen, die by u te kort komen, zijn; derhalven, wilt gy wel doen, zend 'et hen, met den eersten over; en verwagt wat 'er van komen zal

Een Waal, handelende vry stark met Wijn, had zijn kelders gants vol-gepropt, op hoop dat de Wijn dat jaar niet wel stegen, en hem groote winst aanbrengen zou. Dog het liep tegens zijn gissing; want de goe*de* en warme Zomer, voor-zey een milde Druyven oogst; des hy, zeer zwaarhoofdig zijnde, zig by een Baartschraper voegde, om het zwaar bloet te doen aftappen; tot wel versoek hy dese woorden gebruykte: Meester, open my de hooft-ader, want de Zon schijnt my te warm in de kelder.

Een Waart, hebbende den dis vol vreemde gasten, begon, toense in 't best van 'er eeten waren, de koppen te tellen; en, by zig zelfs, dat het ieder, die niet doof was, hooren kon, te zeggen: Voor ieder mensch een, dat zijn zoo veel Vogelen te zamen. De gasten, zig hier op wat goets inbeeldende, begonnen aan de groove spijs te kieskauwen. Flukx komt de Waart om de dankseggingе te spreeken, en den dis op te nemen. Terstont vragen de gasten: waar blijven de Vogelen? og, zeyt hy, die heb ik niet; maar ik dagt, en zey het daarom, by aldien ik voor ieder mont een Vogel had moten schaffen, zoo zou ik 'er zoo veel hebben moeten.

Een Leyenaar, zey tegens een hard-nekkige Jode, die geen onderwijsinge aannemen, nog zig bekeren wilde: Hoe zal ik u, schier of morgen, nog in Nobis kroeg, daar men de Appelen op het venster braat, vinden? Daar op de Joot: Heer, gy zult, dat zweer ik u, daar by niet veel gelukx hebben, wijl gy 'er zoo wel u zelfs als my vinden zult.

Een Jongeling, versogt van een Burger het woort, om met zijn Dogter te huwelijkken. De man, hem bedankende voor d' eer, hem en zijn kint aangedaan*de*, zey: dat hy daar toe niet kon verstaan; wijl zijn Dogter pas veertien jaren bereykte. De Maagt, besig met de spijse op te dragen, dit hoorende, zey: Vader, gy versint u; want ik ben nu al veertien dagen over de veertien jaren. De goe*de* man, merkende wat 'er deerde, en waarom het zijn Dogter te doen was, liet het huwelijk zijn voort-gang hebben.

Een Borger van Amsterdam, stelde in een geselschap, voor, of de Vrouwen ook menschen waren: na lang haspelens, zegt een Vrouw: Waren de Wijven geen menschen, zoo waart gy, en alle gehuwde Mannen, waardig gebrant te worden. Want God gebiet, dat elk die by een Vee legt, aan het vuur zal overgegeven worden.

Een Vryster, voerde, in 'er Meesters Huys, over d' andere Dienstmaagden, groot gezag, om dat zy by het Heerschop een Kint, in 't verborge, had ter werelt gebrogt; wiert daar over van de Naayster dapper uytgeboent, en voor een Hoer gescholden. Na dat zy d' andere, met verscheyde schelt-woorden, had te keer gegaan, loopt zy met een overlade krop, en schreyende oogen, by de Man, en verhaalt wat 'er geschiet was. Hy vraagt of zy de Naayster niet weer gescholden heeft? Zy antwoort ja. Voor een Varken als zy is. Hoor, zegt hy, zy is meer, van u, dan gy, van haar, gehoont: wijl zy u natuurelijkke dingen en gy haar onnatuurlijkke dingen hebt verweten. Want gy gelijkt veel beter een Hoer, dan zy een Varken.

Een Amersfoorder, in Vlaanderen ter Herberg zijnde, kreeg aan den dis, een Ey, dat met jonge Hoendere vlees gevult was; des hy wat meer tijts in het nutten van dat, als van de andere, toebrogt. Zijn Makkers dit merkende, vraagden: hoe hy zoo zat te wringhalsen? Stil, zegt den Goetbloet, dat het de waardin niet wijs wort; ik heb daar een Kieksken gegeten, en ik zal het maar voor een Ey betalen.

Een loose Quant, zijnde dapper om gelt verlegen, ging in de Wey van een rijke Boer, wrijvende al zijn Koeijen de muylen vol Zeep. Den Huysman, ziende dat zijn beesten dus schuym-bekten, en het gras niet konden vatten, waande dat zy betovert waren. Flukx laat zig de Boef hooren, dat hy raat tot de quaal wist: De Boer belooft hem een goet deel gelts voor de genesing. Terstont zuyvert hy haar de bek met warm water, -waar door zy geholpen, en terstont aan 't grasen trokken.

Een Wormkruyts Kramer, voegde zig, om een pintje te drinken, in een Herberg by het vuur, daar over een stuk van een doode Os, en een hagje van een Varken, wiert gekookt. De Goë-hals kreeg, door het beschouwen der spijse, zulk een honger, dat hy, terwijl de Waardin na de kraan was, het Spek uyt de Ketel haalde, en in zijn broek verbergde. Zoo haast was de Vrouw niet by den haart, of hy geliet zig, om dat de warmte hem begon te nijpen, dapper qualijk, zeggende: Ik heb het Spek al weg. De Waardin, wanende dat het de Pest, die toen dapper graasde, was, schonk hem, benevens het gelag, nog een stuk gelts, om dat hy terstont vertrekken, en haar huys niet besmetten zou.

Een Vorstelijk Persoon, krank zijnde, ontboot den vermaarden Paracelsus; dog de Knegts wilden aan de Konstenaar, wijl hy gantsch slegt gekleet te voorschijn quam, geen doorgang gunnen. Daar na, zig in een kostelijk gewaat gesteken hebbende, verschijnt hy voor de kranke; dog blijft, zonder spreken, als een beelt staan. Gevraagt zijnde: waarom hy niet sprak? Zey: dese kleederen zullen voor my het woort doen; of dunkt u dat onmogelijk, zoo laat my mijne gewoone dragt aan doen, zoo wil ik, met Gods hulp, door mijn konst, de ziekte verdrijven en u gesont maken.

Een Houtkooper, genaamt Bestevaar Kaar, vol quinkslagen en klugtige bootsen, riep een ander Burger, over verscheene Huys-huur, op d' Arestrol. Schepenen hen ziende, vraagden: wat hun begeeren was? Bestevaar stelt zijn eysch voor, dog krijgt tot antwoort: dat hy een Procureur moest hebben, om het woort te doen. Flukx grijpt hy een van die Gasten by de Mouw, zeggende: tree binnen, gy moet een weynig voor my spreeken; mit gaat hy voor, en d'andere volgt. Bestevaar hout zig stil; dog maakt aan de Schepenen bekent, dat hy nu een Voorspraak had. Wel, zeggen de Regters, laat voortgaan. Daar op hy, tegens de Procureur, nu laat voortgaan, spreek, zoo komt

'er een ent aan. Wel zegt de Procureur, gy moest de zaak eerst aan my verhalen, eer ik weet wat ik zeggen zal. Mit begon Bestevaar te lacchen, en dese woorden te uytten: Ho, ho! mijn Vrient, weet jy geen beter raat, zoo heb ik uw hulp niet van nooden; want de tijt die ik, aan u, zou verspillen, kan ik beter besteden; en de zaak met meerder kennisse en waarheyt verhalen, dan gy met u zessen; want hoe meer een ding vertelt wort, hoe meer 'er by geloogen wort. Mit voegt zig tot de Regters, die de gewoone order niet wilden gebroken hebben; in voegen dat Bestevaar, zijn zaak aan de Procureur vertrouwende, in het quaat Regt viel, daar hy zig zelfs nogtans een heel ander oordeel had toegeschreven.

Een gierig Raadsheer, leefde wel half by de spijse die hy, te gast zijnde, in zijn zak stak. Een aardige Kok, dit merkende, versogt, aan de Stads Oversten, verlof, om den Vrek, terwijl hy aan de tafel zat, te betasten; belooven hem daar door een vrolijken avont. Hier op wiert hem zijn bede vergunt. Het maal na by geëyndigt zijnde, komt de Kok, gants verbaast, in de Zaal, biddende zijn lijfs gena; wijl' er een zilvere Lepel, die weer te bort moest gebrogt worden, verlooren was. De Oversten, en al de andere Raadsheeren, lieten hun zakken goetwillig van de smeerdag bevoelen. Zoo haast quam hy niet by de regte man, of hy wiert weg gestooten, en dapper begrauwt; maar d' andere Raadsheeren zeyden dat het zijn moest: Mit tast de Kok toe, halende, onder dese woorden: Dat is 'et niet, nu een Hoendere, dan een Hase, en dan een Kalkoensboet uyt de zak; leggende het al op een hoop voor zijn neus, des het volk zig van lachen, qualijk wist te houden. Flukx komt een ander knaap, met groot een eerbiedinge, bootschappen, dat de verlooren Lepel gevonden was.

Een doortrapt Bedelaar, voegde zig des avonts laat voor een Huysmans deur; de Boer hem ziende, vraagde: wat hy zoo laat op de weg deë? Og, zeyt hy, ik wort overal, omdat ik de waarheyt zeg, met de nek aangesien, en elk sluyt zijn deur voor mijn neus. Kom, zey de Huysman, binnen, ik hoor de waarheyt liever als wat anders. Als zy aan de tafel zaten, en wel gebankt hadden, zey de Boer: nu fijnman, kom met uw waarheyt voor den dag, ik heb mijn ooren al schoon gemaakt, om dies te beter te hooren. Flukx begon de Quinkslager, merkende dat de Boer, de Boerin en de Hont, elk met een oog blint waren, dus uyt te varen: Gy, mijn goede broeder, uw Vrouw en uw Hont, hebt het gesigt van een mensch en een halve rekel. Daar begint de Vrou te kijven, de Man te smijten, en de Hont te bassen, invoegen dat Oom kool genoeg te doen had eer hy met een heele huyt mogt heen wandelen.

Een rijke Kapstok, stoffende dapper op zijn vermogen en geslagt, dong geweldig, om op 'et Stads te kussen te komen, dog het raakte altijt onder een ander mans aars; wijl men in die tijt geen gekke in de tabbaart stak. Zoo haast was de verkiesinge der Majestraat en Vroedschap niet geschiet, of een bootsemaker voegt zig by de laatdunkende; zeggende: Heer, nu zijt gy meë wat. d' Andere, zeer verbaast over dese boodschap, vraagde: Vrient, weetje ook wat ik ben, weetje ook wat ik ben? ô ja, antwoort de Quinkslager, een groote gek.

Een Gierigaart, hoorende dat een van zijn goë bekende ten Noenmaal wiert gebeden, zey: wel! gaat gy nu op een ander nu ik u tot mijnent meende te hebben? Flukx roept de Vrient de knaap, die hem gebeden had, weerom, zeggende: bedank uw meester, in mijne naam, voor zijn goede gunst, en zeg, dat ik van mijn Neef niet kon ontslagen worden. De Vrek zag dapper bril, krijgende, voor een, twee gasten: want terstont

quam 'er een ander die hy, met eeren, niet kon laten staan. Hy voegt zig na huys, en zy hem kort op de hielen, om te hooren wat hy aan de vrou zou belasten. Zoo haast had hy den voet niet over de dorpel, of hy vaart dus uyt: Wijf ik heb twee gasten genoot, en wy hebben schier niet te banken. Zoo mogen wy, zegt de Vrouw, te beter drinken. Voort doet zy den dis versien, met een stuk van een gebraden kalfsbout, daar in de gasten zoo onbeschroomt sneden, dat de Vrek begon te roepen: mannen, laat 'er wat an; ik heb tegen morgen een vrient of twee ten ontbijt genoot: maar zy lieten dat hun doof oor hooren; en handelde de spijs en drank of het gevonden en verbeurt goet was.

Een Bankerottier, hebbende al zijn Schult-eyschers ten Avontmaal, zey, toen het leste geregt op den dis stont: mannen, eet, eet hartig; daar is het nu al datje hebben zult. Flukx riep elk: dat zy meer als genoeg, en hem hooglijk te bedanken hadden. Maar des anderen daags wisten zy eerst waar de klepel op geslagen had; wijlse hoorden, dat hy niet na Romen, maar na Vianen vertrokken was.

Een Quink-slager, Nodigde twee van zijn Vrienden in zijn Tuyn, op een Watersootje, warme Bout, en een koele dronk; daar by heb ik nog een vaatje van zestien mengelen, dat zullen wy daar by, zoo u de lust niet over is, verteeren. Het bestemde uur was qualijk verscheenen, of de Bootsemaker zag zijn gasten al aan komen. Hy heet 'er bescheydelijk welkom, en geleyt 'er tot in 'et Speelhuys, daar den dis al gereet stont. Na weynig koutens gebiet hy de Meyt het verordoneerde op te dragen. Flukx ziet men een groen Zootje, aan de kant van het water gesneden, daar by volgde een ysere Bout, mooy warm gemaakt, terstont een schoon glas vol koel Putwater; mit toont hy 'er het vaatje van zestien mengelen, benevens twee of drie quasten. Versoekende of zy dat met hem, op zijn Plat, wilden helpen verteeren. In welk versoek zy hem, na dat 'er krop uytgeschut was, te wil wierden, en daar na hun beurs om het Middagmaal aanspraaken.

Een Brouster, wilde altijt voor 'er Man, die aan een quijnende ziekte te bed lag, sterven; Maar de doot was zoo haast niet gekomen, of zy zey: Ik ben de persoon niet die gy zoekt, begeert gy hem te spreken, zoo gaat daar by zijn bedde.

Een out Man, poogende de zonden zijner jeugt, door bidden, uyt te wisschen, gebruykte daar toe dese woorden: Lieve Heer, wilt het voorlede niet gedenken, en haal geen ouwe koejen de sloot.

U Y T.